Kasinus ja puhtus söömises olid sel aeal laste keskis korras, nõnda et keski karjane leiwa raasukest ega soola tera maha kukkuda ei lasknud, waid arwas seda patuks ja wäike Tüdimatta jutustas lõke ääres ühe selle kohta tähendawa juttu, mis sedawiisi läis:

„„Kord söönud karjatsed jälle lõke ääres ja sipelgas läind sealt mööda ja näinud, et üks leiwa raasuke maas olnud, ta läind kohe taewa, Taewataadi juure karjaste peale kaebama. Ämbrikul olnud karjaste pärast hale meel, ta roninud ka taewa ja öölnud Jumalale, et karjastel leiwa lauda ep olla. — Et sipelgas nüüd niisugust ilmaasjata kaebdust tõstnud; seepärast wisatud ta taewast maha ja ta armetu kukkund kohe keskelt pooleks.

Wäikse Karja-Kaiel olnud sipelga õnnetusest hale meel, ta sõigand liigent-nooga elme-kee otsast tüki ära, aeand pastle-nõela taha ja tõmmand pooleks kukkund sipelga kee tükikese peale ja nõnda kahest tükist kokku pandud kõnnib ta rauk täna pääwani; aga ämbrikule antud seda wäge, et ta kõige kõrgemast kui kohast ise ennast kõit mööda wõib maha laska. —

Selle peale on kõige kõhu õtäide saanud, igaüks pistab oma pusju karjatse kotti kasukannika sisse ja wäike Tüdimatta hakkab laulma:

„„Kuule, kuule kulla päike,
Kus jäi pääsuke wäike?

Ja kus kandsid künni-linnu,
lina-wästriku wälja kalta?
Ehk kus möhitaja mõnu,
kägu „kukku“ koppelista?
Ei ka rääksu ruki-rääku,
wesi-wagude wahelta.
Ega trilsu liwitrilsu
muru muld-walli mulgulta. —

Ja weel enam, —
päike, sa loomuse kõige kenam! —
Nääd ma olen kurtlik, —
kus jäi ööpik?
Ta mo koolmeister,
looduse köster,
õpetab kõlksu kõlase
riimi riputama reale;
teda igatsen usti,
oh seda rõõmu ja lusti!
kui sa ta homme kaasa tood,
siis linna saia saad.““
Päike kuulis wasta kostis:

„„Ära kurda kulla poega,
oota weel ja anna aega!
Soojalt maalt ma tulen homme,
tõttan wähja pööri-joone.

Eesti-maa-rahwa Kalender 1878, lk. 22